

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
 Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' ἐθελίας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κ τ ὠ φ ρ ἄ γ κ α ε ἴ ν α ἰ μ ὄ ν ο.
 Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ ἔ ρ ἰ.

*Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
 ἐδρεύομεν ἰσὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Εἴκοσι Δεκεμβρίου,
 παύσις Βουλευτηρίου.

Χίλια κ' ἑνῶνδεκά τεσσέρα καὶ δέκα,
 τοὺς ἔχθροὺς, Πατριδα, κτύπα καὶ πελένα.

Χίλια τρακόσα δεκαεννιά,
 ζουλομανθῶας γιὰ τὸν Ντουινᾶ.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
 ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α'.

Φ.—Δεκέμβρης εἶναι γύρω μας, Χριστοῦγεννα μυρίζουν,
 κ' ὄλοι πανηγυρίζουν.
 Δέντρα Χριστουγεννιάτικα
 καὶ πάλι κουβαλοῦν,
 κ' ἀκούω νὰ λαλοῦν
 τὰ ἔθνη τὰ νοιξιάτικα.

Χριστοῦγεννα κυττάζουνε,
 Χριστοῦγεννα γιορτάζουνε
 ἰσὴν ἑξακουσμένη Δύσι.

Καὶ καταπαοῦν στεναγμοὶ
 καὶ λησιμονοῦνται μὴ σιγμῇ
 τὰ πάθη καὶ τὰ μύση.

Χριστοῦγεννα, πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρώτ' ἡμέρα,
 καὶ λένε πῶς ὁ διάβολος ἐπήρε τὸν πατέρα
 τῶν ἐμπολέμων καὶ τὸν μῆ,
 ποὺ λαχταροῦνε γιὰ φωμῆ.

Χριστοῦγεννα καλαναρχῶ,
 κ' ὄλοι ἔμπνοῦν μὴ τὴν ἡχῶ
 δαιμονισμένου κρότου.

Αὐτὸς ὁ φεῦγης ὁ ντουινᾶς,
 αὐτὸς ὁ μπόγιας, ὁ φονιάς,
 δὲν ἔχει τὸ Θεό του.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει,
 κ' ὄλα παραγυροῦνται,
 καὶ δὸς του ἐσκληροῦνται
 στρατεύματα καὶ στόλοι.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα, κ' ἕνας τὸν ἄλλον τρώγων
 μὲ τὸν πλησίον πολεμεῖ,
 καὶ χαλασμοὺς βυσοδομεῖ
 χωρὶς κανένα λόγον.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα, πανηγυρίζ' ἡ πλάσις,
 χαροῖς καὶ ἔσπαντώματα,
 κ' ἐγέμισαν μὲ πτώματα
 κοιλάδες, ἔγκατα τῆς γῆς, καὶ βάρη τῆς θαλάσσης.

* Ἀρχοντες, καλησπέρα σας,
 πάρατε τὸν ἀέρα σας,
 χαρὰ ἰσὸ τοῦ ροιζικό σας.

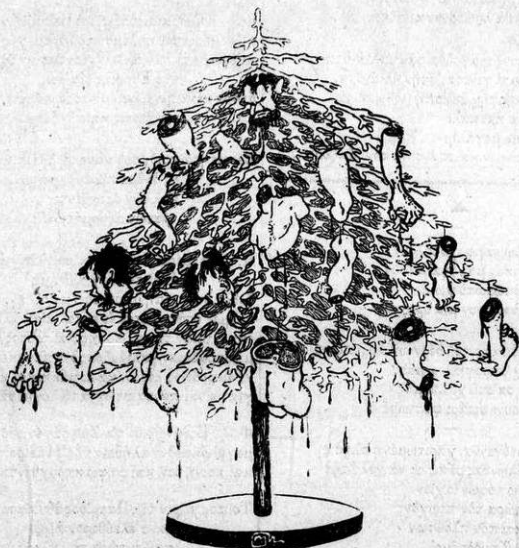
Μέσα σὲ τοῦτα τὰ δευὰ
 τὴν θελιὰν γέννησιν ἐξανά
 θὰ πῶ σ' ἄρχοντικό σας.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα, παρηγοριὰ ἰσὴν κτίσι.
 δέντρα Χριστουγεννιάτικα σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι,
 κ' ὄσοι τὴν γέννησιν τιμοῦν
 ἀπάνω ἰσὸ τὰ κλωνάρια
 γιὰ δῶρα ζῆλοῦτ' ἀκροῦν
 ἀνθρώπινα σφρακτάρια.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα, καὶ πόλεμος χασάτης
 σάλπιξ: σηκωθῆτε

**Δέντρο Χριστουγεννητικό με δώρα θλακτά,
 εν άλλους λόγους δηλαδή μ' ανθρώπινα σφακτά.**

Με τους ήχους των παιάνων
 μὴν ξυπνάτε τὰς ἰχθὺς
 τῆς νεκρᾶς Ἰεριχοῦς.

Μύθρους κι' ἐξ ἀεροπλάνων
 μὴν πετάτε καθ' ἡμῶν
 μὲ φρενοβλαβῆ θυμόν.

Ἐνας κι' ἄλλος πολεμᾷ...
 τί πολέμων λαχί...
 μὲς' στήν πλάσιν ἀντηχεῖ
 νέος θρήνος τῆς Ραμᾶ.

Δεκατέσσαρες χιλιάδες
 σφάζονται σὲ μιὰν ἡμέρα,
 καὶ γαμίζουν ἢ μαννάδες
 ἀπὸ θρήνους τὸν ἀέρα.

Παντοῦ βλέπω σκοτωμό,
 ποῦ δὲν ἔχει τελεωμό.
 Κι' ἡ καίμην ἢ Βιλελίμην,
 ποῦ τῶν Ὀλλανδῶν ἀνάσσει,
 κάνετε τοὺς λέγ' εἰρήνην,
 μὰ τῆς λέν: καλὸ θανάσην.

Μέσα σ' αἵματος μεθῆσι, ποῦβουον ὄλοι γίνει τάπα,
 μέσα σ' τῆς σφαγαῖς ἐκείναις
 ποῦς θ' ἀκούση Βιλαμίναις,
 ποῦς θ' ἀκούση καὶ τὸν Πάπα;

Τὶ θανάτου χαροκόπι
 μὲς' σ' τῶν φῶτων τὴν Εδρώπη,
 κι' ἀθεράπευτη μανία
 μὲ τὴν ἀνθρωποκτονία.

Θεῖαν γέννησιν αἰνῶ,
 καὶ τὴν φάτην προσκυνῶ
 'στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ μὲς' σ' τῆς φυχῆς τὸ βάθος
 ἐμφωλεύει πάλι πάθος
 φονικόν, ἀνθρωποκτόνον.

Κι' ἂν τὴν εἰρήνην θέλῃς καὶ σὺ σὰν κουνενές,
 πλὴν μάθε πῶς κι' ἐμένα μὲ τιάνει τὸ μπουρῆ μου,
 καὶ τῶν εἰρηνοφίλων ἐκείναις ἡ φωναῖς
 εἶναι φωνὴ βοῶντος ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου.

Καθόλου δὲν προσέχω μήτε σὲ Πάπα γένεια,
κι' ὅποιος γιὰ τὴν εἰρήνη βάζει: ξεφωνητὰ
τοῦ λέω πῶς κι' ἂν ἔχω παπούτσια σιδερένια
ὡς δεῦο νὰ τὴν εὐρῆ θὰ λιώσουνε κι' αὐτὰ.

“Ὅθεν καὶ σὺ πολέμους τραγοῦδα σὰν γαλιάνδρα
καὶ διάβαζε μαζὶ μου τι γίνεται: στὴν Φιλάνδρα,
καὶ μάθε στῆς εἰρήνης τὴν ἀκαρπῆ μουμουρα
πῶς ἔγινε καὶ πάλι
προέλασε μεγάλη,
πῶς τὸν Βιστοῦλ' ἀφίνουε καὶ πιάνουε τὸν Μπζούρα.

Π. — Χριστόψωμα μοσχοβολοῦν
καὶ κήρυκες μᾶς δαλαλοῦν
πῶς ἴσως τώρα τὸ ψωμί
νὰ μᾶς τὸ κάνουνε μιά δραχμῆ.

Πόσαις φοραῖς τὰ κύματα, ποῦ δέρνουν ἀφρισμένα
τάνησυχ' ἀκρογᾶλια μας,
τὰ ρώτησα' στὰ χάλια μας
ἂν καρδιάκια φθάνουε εὐταῖρα φορτωμένα.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, χαριτωμένη πλάσις,
ποῦ θέλωντας μὴ θέλωντας σὲ κάνει: νὰ γελάσης.

Ἐν μέσω τῶσων λαθῶν
ἀκούω τώρα τὸν πτωχὸν,
ἀκούω καὶ τὸν πλούσιον
νὰ ξεφωνίζῃ: δὸς ἔμοι
ἔστω καὶ κριθινο ψωμί
κι' ὄλιγον ἐπιπόσιον.

Μέσα σὲ πῶλεμον ὠμὸν
ψωμάδες βοηθήσατε,
τὸ στόμ' ἀνοιξιμὸν ἡμῶν
κι' ἀέρος πληρωθήσεται.

Μὰ βήμα φθάνουε γοργὸ
καὶ μάγοι στὸν Πρωθυπουργό,
κι' ἐκάθισαν σιμά του.

Κι' εὐχήθησαν γι' αὐτὸν καλά
καὶ δῶρα τοσφερὰν πολλὰ
γιατ' εἶχε τόνομά του.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, κι' ἔχρωδες κλημερίστε,
κι' ἀνάφετε, Χριστιανοί, στὸν Ἀρῆ πολυκάντυλο,
κι' ὄπεται εἰς τὸ σπῆτι σὺς παιδρὸι ξαναγορίστε
ἄδεο τραπέζι: στρώσατε χωρὶς τραπέζομάντυλο,
καὶ φάλλατε μὲ ταμπούρα γεμάτο: περιπάθεια
τὴν Ἰ. πρ. τὴν Ράβκα, τὴν Ἀρχκόν, τὴν Μλάβα, τὰ Καρ-
πάθια.

Τὴν θείαν γέννησιν κι' ἐγὼ
αἰμοχαρῆς δοξολογῶ,
κι' ἔκεινοι, ποῦ καλόμαθαν νὰ τρώνε χοιρομήριον,
μᾶς στὰς παρούσας συμφορὰς

ἄκουσαν μῆνυμα χαρᾶς
πῶς πέρασαν τὰ χρέη μας τὸ διακατομύριον.

Φ. — Ὅμως αἰσιόδδεσι, βρὰ Περικλῆ, κι' ἀγάλλου,
κι' ἐν μέσφ τοῦ πολέμου τοῦ τρομεροῦς μεγάλου
κι' ἐγὼ μετὰ τὸν ἄλλον νέον Διοικητὴν
τῆς Ἐθνικῆς ἐξείρω,
ἄνδρα κακοσημημένον μὲ τόσην ἀρετὴν,
τὸν ξέρεῖς καὶ τὸν ξέρω.

Ξέρεῖς γιὰ ποῖον σοῦ κάνω, βρὰ Περικλῆ, κουδέντα,
γι' ἄνδρα προτερρημάτων,
πολλῶν ἀξιωθέντα
τρανῶν ἀξιωματῶν.

Π. — Τὸν ξέρω, Φασουλῆ, μοῦ λές γιὰ τὸν Ζαήμη,
ὄπου τὸν λέγ' ἡ Φήμη
ἄνδρα διαπρεπῆ μὲ σύνεσιν μεγάλην,
καὶ μᾶς στὰς ἀρετὰς ἔχει: καὶ μίαν ἄλλην,
ἐγκράτειαν τῆς γλώσσης, καὶ τοῦτος δηλαδὴ
μ' εὐφρόδειαν γαλιάνδρας δὲν παρακαλαίδει,
κι' ἐμφρόνως λέει ἴλγια λογάκια καὶ καλά,
γιατ' εἶναι πάντα φτώχεια τὰ λόγια τὰ πολλά.

Φ. — Ἐξυμῶν καὶ τὸν Ζωγράφον, νέον Συνδιοικητὴν,
μεγαλόκαρδον ἀλήθεια τῆς Ἠπίρου μαχητὴν,
καὶ κοινῆ βοῆ καὶ ψήφῳ κηρυχθέντα Βουλευτὴν.

Τοῦτος χάριν τῆς Πατριδος ἔθυσας τὸ πᾶν,
καὶ σ' ἐλεύθερον ἀέρα
παίξει τώρα τὴν φλογέρα
πανελεύθερος ὁ Πᾶν.

Π. — Χριστούγεννα, πρωτόγεννα μὲ τὸ πουγιῖ γυμνὸ,
μὰ μέσα σ' ἐν ἀνήκουστο τῆς οἰκουμένης σφάζιμο
νέαν Ἰ. ποδιοίκησιν τῆς Ἐθνικῆς ὀμῶ,
ἀξίαν ἀληθῶς ὀδῆς, Δροσόπουλο καὶ Μάξιμο,
ποῦ μὲ χαρίσματα κι' οἱ θεοὶ περικοσμοῦνται τόσα,
κι' εὐοὶ φωνάζω καὶ γι' αὐτούς, ποῦ τὰχουν τετρακκῶσα.

Φ. — Θεῖαν γέννησιν γαράβρουν στρατιαὶ χρυσοῦν ἀγ-
καὶ σιγὰ σιγὰ προβάλλει: ροδοδάκτυλος αὐγῆ, [γέλιον
κι' ἄς ἐλπίσωμεν οἱ πάντες εἰς τὸ μετ' ὄλιγον μέλλον,
μὲς ἀπὸ τὴν θείαν φάτιννιν ποῖος τὸ ξέρεῖ: τι θὰ βρῆ].

Οὐδετέρως ἐπισκόπει: τὸν παγκόσμιον ἀγῶνα,
κι' ἂν κυττάξῃς τὸν φρατέλο,
τὸν ἀρτίστα ντι καρτέλο,
πῶς οὐδέτερος πηγαίνει νὰ τὸ στρώσῃ στὸν Αὐλῶνα.

“Ὅμως μὴν ἀνησυχῆς
μ' ὄ, τι κάνουνε οἱ φρατέλοι,
καὶ σὰν βγάξῃς τὸ καρτέλο:
νὰ λογῆσαι εὐτυχῆς.

Τὴν κατάστασι τὴν ξέρεῖς καὶ πολλάκις σοῦ τὴν εἶπα.
Π. — Νὰ λοιπὸν στὰ μούτσουνα σου θεο κατοῦκις,
[παρλαπίπα.